

To leto je bilo prevruće. Morali biste ustajati pre svitanja ako ste hteli da uopšte nešto uradite u vinogradu pre nesnosne jare. Takvog jednog dana, oko deset, već umoran, skrenuh malim brdskim traktorom u poslednje redove loze. Bila je to ocedna parcela, vrlo oštro nagnuta ka jugu i najzahtevnija za okretanje mehanizacije. Uvek bih gledao da to obavim na početku, dok sam još svež i odmoran, ali ovaj put to prevideh.

I u trenutku dok sam povlačio ručicu gasa na maksimum, ne bih li špartačem brzo prešao opasni zavojiti rub vinograda, nešto živo, hladno i vretenasto uskoči mi u nogavicu radnog mantila i poče puzati prema grlu. Na tom mestu nije dolazilo u obzir zaustavljanje i ja, naježen, zadržah dah dok radna mašina brekćući ne savlada brdo. Zatim, otkopčah oprezno bluzu iz koje istog trena iskoči veliki ultra zeleni vinogradarski gušter. Samo za tren zastade na nadlaktici, pogledi nam se ukrstiše i potom on munjevitko skliznu među čokoće. Ličio je na daždevnjaka iz neke stare priče.

Posle smo saznali da su za njega vezani mnogi vinogradarski simboli: gojio se na sunčevom zraku i što je bio puniji tog toplog sunca vinograd bi, prema verovanju, bolje rodio.

Kad dođe dobra berba, pomislismo da u tom verovanju ipak nešto ima. A kad prispe mlado vino, za Božiće, svi u kući se setisemo bajke o zlatnom gušteru. Gde li je sad dok severac zavija preko ogolelih trsova? I tako... već narednog jutra, na početku novog leta, on osvanu kao logo naše male porodične vinarije. Kao da je sam, obešenjački, izabrao centralno mesto u znaku; ono koje vinarije uglavnom rezervišu za tako omiljene kraljevske i carske krune.

Vinarija Burčel Todorov